

OSMANLI GÜNLÜKLERİ

1

Kuruluş Sultanları

"Ey Oğul! Unatma ki,
yüksekte yer tutanlar, aşağıdakiler
kadar emniyette değildirler."

Şeyh Edebâli

KURULUŞ SULTANLARI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Şebnem Kanoğlu
Resimleyen Fatih Okta
Kapak Tasarım M. Aslihan Özçelik
İç Mizanpaj Nur Kayaalp

3. Baskı Nisan 2016
Uluslararası Seri No ISBN 978-605-08-0830-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar-İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

TİMAŞ YAYINLARI / 3042

OSMANLI GÜNLÜKLERİ / 1

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2007 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

OSMAN GAZİ	7
ORHAN GAZİ.....	59
SULTAN I. MURAD.....	75
YILDIRIM BAYEZİD HAN	119

OSMAN GAZİ

Babası: Ertuğrul Gazi

Annesi: Hayme Hatun

Doğumu: 1258

Beyliği: 1299

Vefatı: 1326

I. Bölüm

Osman Gazi

Benim ismim Osman. Kara Osman da derler bana. Dağda, ovada çok dolaştığım için yüzüm hep güneşten yanar, tenim esmerleşirdi. Bunun için de adım Kara Osman olup çıkmıştı. Bir zamanlar ben de küçücük bir çocuktum. Ama önce Kayı Boyu'nun beyi, daha sonra da koskoca Osmanlı Devleti'nin padişahı Osman Gazi oldum. Türk ve cihan tarihinin en büyük devletinin ilk temel taşlarını koyan bey benim. Ben Osman Gazi'yim.

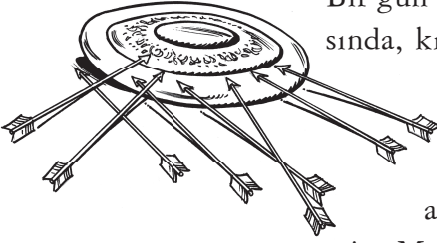
1258 yılında Söğüt'te doğmuşum. O yıl bereket yılı olmuş. Koyunlar, çiftler çiftler doğuruyor, meyve yüklü ağaç dalları yerlere kadar eğiliyormuş. Toprak bire on vermiş ve ambarlar doldukça dolmuş. Anam Hayme Hatun bana bunları anlatırken,

“Bize uğurunla geldin yiğidim. Umarım ömrünün sonunu kadar da böyle olursun.” derdi.

Benim üç de ağam vardı. Birinin adı Savcı, ötekinin Gündüz, üçüncüsünün de Sarı Yatu. Babam oraların, yani Kayı Boyu'nun beyi Ertuğrul Gazi'dir. Onun oğlu olmaktan her zaman gurur duydum. Çok küçükken bile hep onun gibi cesur, mert ve adil olmak isterdim.

Atalarım Oğuz Türklerindenmiş. Biz buralara ta... Türkistan'dan gelmişiz; yani Orta Asya'dan. Atalarım Anadolu'ya gelinceye kadar pek çok yerde otağlarını kurup yurt edinmek istemişler ama düşmanları hiç rahat bırakmamış ki! Onlar da yollara düşüp yaşayabilecekleri bir yer aramaya başlamışlar.

Bir gün yine böyle bir göç sırasında, kıyasıya çarpışan iki ordu görmüşler. Bir tarafta Selçuklu Sultanı Alaaddin Keykubat'ın askerleri, diğer tarafta ise Moğol ordusu varmış. İki taraf da kıyasıya mücadele ediyor, oklar atılıyor, kılıçlar can alıyormuş. Çok kan dökülmüş, çok baba-yiğit ölmüş. Atalarım önce bu olaya karışmak istememişler. Çünkü onların niyetleri kimseye buluşmadan, sessiz sedasız yollarına devam etmekteymiş. Bir ara Selçuklu ordusunun çekilmeye başladığını görmüşler ama Moğollar, Selçukluların peşini bırakmıyorlarmış.

Babam Ertuğrul Gazi hemen boyumuzun yaşlılarını toplayıp ne yapmaları gerektiğini sormuş. Konuşmuş, tartışmışlar, sonra da,

“Moğollar daha önce yurdumuzu işgal edip bizi topraklarımızdan atmadılar mı? Öyleyse biz de Selçuklu'ya yardım ederiz.” demişler.

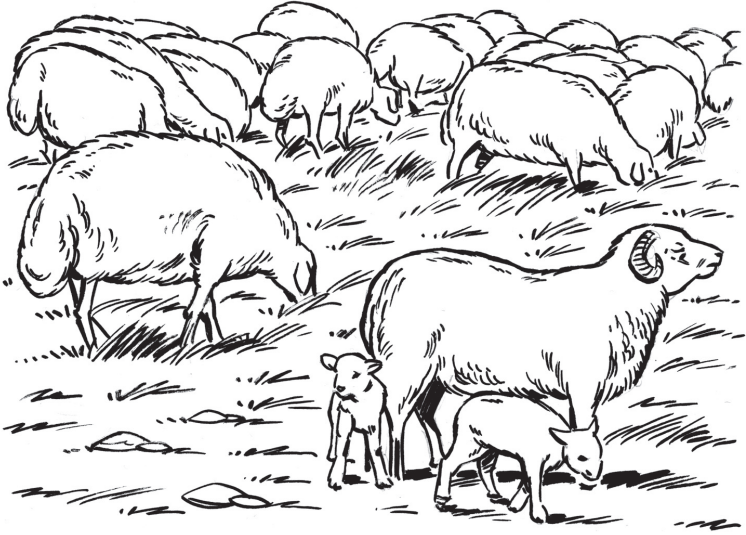
Böyle bir karar verilince boyumuzun tecrübeli yiğitleri fırtına gibi savaş alanına girmişler. Kıyasıya bir mücadele başlamış. Çekilmeye başlayan Selçuklu ordusu da geri dönünce, Moğollar iki kılıç arasında kalmışlar. Savaş güneş batıncaya kadar devam etmiş. İki taraftan da çok canlar gitmiş ama Selçuklular o gün büyük bir zafer kazanmışlar.

Bu sonuca çok sevinen Selçuklu Sultanı, Söğüt kıışlağıyla, Domaniç yaylağını Kayı Boyu'na hediye etmiş. Babam Ertuğrul Gazi'yi de Batı Anadolu'ya uç beyi olarak atamış.

Atalarım devamlı kalabilecekleri bir yer buldukları için çok mutlu olmuşlar. Çünkü artık onların da 'vatanım' diyecekleri bir yerleri varmış. Hemen Domaniç yaylağına otağlarını kurmuşlar. Koyunlar, kuzular çayırlara yayılmış. Ocaklar tutuşturulup, aşlar pişirilmiş, şölen sofraları kurulmuş.

Bizimkiler oralara yerleştikten sonra hiç boş durmamışlar. Zaman zaman sınırı geçen Moğollarla bazen de İznik'teki Rum İmparatoru Teodor Laskaris'in adamlarıyla mücadele etmişler. Ayrıca etrafları Bizans tekfurlarının kaleleri ile çevrili olduğu için her zaman dikkatli olmak zorundalmış. Bazıları ile dostluk kurarken kendilerini korkutup sindirmeye çalışanlara da gereken dersi vermişler.

Söğüt ve Domaniç, yemyeşil çimenlerle kaplı çok güzel bir yerdı. Derelerden köpük köpük sular akar ve hava mis gibi çiçek kokardı. Kocaman tepelerin çevrelediğı bu büyük ovada çadırlar kurmuştuk. Koyunumuz, keçimiz buralarda yayılırdı. Sütümüz kaymağımız çok boldu. Biz onları yiyerek güçlenir, sonra da Domaniç yaylasında at koştururduk. Yüksek tepelerde kartallar otururdu. Ben onlara baka baka büyüdüm.

Anam,

“Aslan oğlum, gözümün nuru, gel seni bir öpeyim.” der, sarılır, koklaşırız.

Babam,

“Buraya gel Osmancık, seninle konuşacaklarım var.” diye beni yanına çağırırdı. Sonra da kaşlarını çatarak,

“Artık kocaman bir delikanlı oldun. Ananın peşinden koşmak yakışık alır mı? Senin ok atmak, at binmek ve kılıç çalma zamanın gelmedi mi daha.” diye sorar, sonra da sevgiyle gözlerimin içine bakardı.

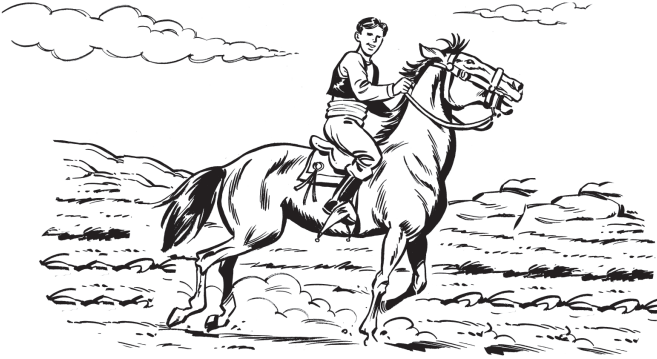
Ben cevap veremez, susardım. Oysa ata binmeyi zaten öğrenmiştim. O zamanlar bembeyaz bir

tayım vardı. Adını da Köpük koymuştum. Bütün gün onun üstünde dağ tepe dolaşır dururdum.

Aslına bakarsanız ben ata binmeyi biraz zor öğrendim. Çok düştüm kalktım, çok canım yandı ama sonunda eğerin üstünde durmayı başarabildim. Beni düşerken görenler gülüşüp duruyorlardı.

“Varsın onlar benimle eğlensinler.” diyordum. “Bir şahin gibi nasıl uçtuğumu sonunda görecekler.”

Gerçekten de bir süre sonra oraların en iyi binicisi ben olmuştum ve herkes benim at binişime hayran kalmıştı.

Nasıl ok atılacağını da Konur Alp emmimden öğrenmiştim. Köyün dışındaki kırlık alanda kocaman bir ağacı nişangâh yapmıştık. Akşam üstleri beni alıp oraya götürür, nasıl ok atılacağını gösterirdi. Ok nasıl tutulur, yay nasıl çekilir, parmaklar nerede durur? Bütün bunları bana bir bir anlatırdı.